Газета Верховної Ради України

Голос України

№ 35 (2535) ■ П'ятниця, 23 лютого 2001 року ■ Ціна договірна

Орендатори Григорій та Людмила Боровики з села Перелюб, що в Корюківському районі на Чернігівщині, — то не просто родина досвідчених тваринників, а ще й організатори районної асоціації фермерських господарств.

Фото Володимира САМОХОЦЬКОГО (Укрінформ).

■ 1758 р. На Полтавщині народився Василь Капніст, російський і український письменник. В «Оді на рабство» виступав проти закріпачення українського селянства.
■ 1903 р. У Відні вийшло перше повне видання Біблії українською мовою.
■ 1931 р. У Харкові створено Українську студію хронікально-документальних фільмів (1939-го переїхала до Києва).
■ 1977 р. Не стало співачки Олександри Любич-Парахоняк. У 1917-37 працювала в театрах Польщі та Львова.

23 лютого

Кризи в країні немає

Відбулася зустріч Голови Верховної Ради України Івана Плюща з делегацією Комітету із зовнішньополітичних питань Бундестагу ФРН на чолі з Гансом-Ульріхом Клозе.

Іван Плющ назвав цей візит «ще однією сходинкою у вдосконаленні наших інтенсивних міжпарламентських відносин». Він також зазначив, що наше суспільство не поділяє вимог німецьких «зелених» щодо їхніх заперечень проти добудови реакторів українських АЕС.

Один із членів делегації зазначив: питання не в тому, щоб не будувати взагалі, а про будівництво атомних, які відповідать усім умовам безпеки. А загалом німецьких парламентаріїв цікавила нинішня ситуація в країні: «Німеччина зацікавлена в стабільній Україні, — підкреслив Ганс-Ульріх Клозе. — Проте ми розуміємо, що неймовірні зміни, які відбулися за 10 років у вашій країні, не могли не супроводжуватися нестабільністю, кризами. Та побудова демократичного суспільства того варта». Делегація цікавилася, чи є криза системи влади в Україні.

Іван Плющ заявив, що «ніякої кризи в парламенті немає. Незважаючи на декларацію про вихід «Батьківщини» з більшості, у Верховної Ради вистачить голосів, щоб підтримати дії уряду та Президента. Є сили, котрі бажають відставки уряду, але більшість хоче зберегти уряд Ющенка. Таким чином, не можна казати про кризу в уряді. Президент виконує свої обов'язки. Отож казати про кризу в країні підстав немає. Є прагнення опозиції створити кризу».

Тенденції

Платять більше, але не всім

На Вінниччині торік зарплата зросла на 27,4%. Втім, купувати нові гаманці поки що рано: у середньому трудівники отримують навіть після підвищення небагато — 206,5 гривні на місяць.

Найсолідніша прибавка у працівників рибної галузі. Ті, хто зайнятий у фінансово-кредитних установах, отримують у 1,7 — 2,3 разу більше від середньообласного показника — 351,1 — 475 гривень. Платня підвищилася навіть у сфері побутового обслуговування. Але тут, як і раніше, отримують найменше — до 100 гривень у місяць.

Разом з тим в області так і не вдалося розрахуватися з боргами — повністю їх повернуто лише працівникам бюджетної сфери.

У номер

Зустріч з колегами

Учора Голова Верховної Ради України Іван Плющ зустрівся з делегацією палати представників Конгресу США. «Ми розцінюємо ваш візит як зацікавленість Сполучених Штатів у тих демократичних перетвореннях, що відбуваються у молодій центральноєвропейській державі Україні, — заявив Іван Плющ. — Я хотів би завдячити і парламенту США, і адміністрації, оскільки протягом 10 років нашої незалежності ми весь час мали можливість знайомитися не лише з досвідом американського парламентаризму, а й управління державою, місцевого самоврядування тощо».

Під час зустрічі було обговорено шляхи подальшого міжпарламентського співробітництва, а також розвиток внутрішньополітичної ситуації в Україні.

«Луганськвугілля»: обвинувачення спростовано

Обвинувачення в систематичних приписках та відвантаженні відвальної породи замість вугілля було спростовано керівництвом ДХК «Луганськвугілля» в процесі прес-конференції.

(Закінчення на 3-й стор.).

Пошук істини

Рідну мову відсудили

Орджонікідзевський суд Запоріжжя визнав незаконним рішення міської ради про надання російській мові статусу офіційної на території міста.

Нагадаємо, на сесії Запорізької міськради депутати прийняли рішення про використання російської мови як мови ділового спілкування, діловодства й оформлення технічної документації. Прокурор Запоріжжя Олег Скиданов опротестував це рішення, але позачергова сесія міськради відхилила його протест. Прокурор, як і належить, звернувся до суду...

КОРОЛІ З КАПУСТИ

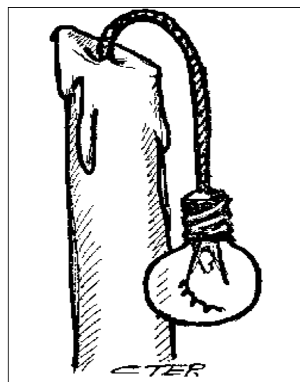

Схоже, наші чиновники й справді вважають, що дітей знаходять у капусті. І що всі вони народжуються обов'язково у сорочці, памперсі, повзунках і з контейнером дитячого харчування. Бо на 35 «декретних» гривень, що їх платить держава молодій матері, навіть найневибагливішого малюка прогодувати неможливо. Натомість за них можна купити кілька пачок надійного засобу проти зайвих «капустяних» знахідок. Саме так міркують молоді батьки, які ризикнули народити первістка. В результаті колись багатодітна українська родина поступово перетворюється на однодітну, а то й взагалі бездітну. Про причини і особливості національної бебіфобії — у нашій рубриці «Королі з капусти» **читайте на 5-й стор.**

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Бюджет теж боїться темряви

Реалії

Кількість пограбувань на центральних вулицях Житомира останнім часом зросла. А постраждалі не можуть докладно описати нападників, бо в темряві часто бачать тільки силует. Так у міськвідділі міліції прокоментували перші тижні життя обласного центру без нічного освітлення вулиць, яке було відключено наприкінці січня за борги перед енергетиками.

Міський бюджет за роботи з благоустрою (сюди входить і підприємство «Міськсвітло») заборгував п'ять мільйонів гривень. Коштами, передбаченими нинішнього року на витрати, навіть торішній борг не погасити. Єдина радість: з наближенням весни ніч стає дедалі коротшою.

Ми повернулися. Впустіть!

Я вам пишу...

Нам відмовляють в одержанні посвідки на проживання і громадянства. Мою матір не приймають на роботу, а мене попередили, що відрахують з інституту, коли я не покажу паспорт.

Річ у тім, що ми з мамою 1992 року повернулися на постійне проживання в Україну з Росії (мама народилася і досить довго мешкала в Україні). Громадянства Росії ми не отримували: штампу «Россия» у маминому паспорті немає, а мені взагалі було лише 11 років. На наші неодноразові спроби отримати українські паспорти нам відповідають, що ми повинні подати довідку про ВИХІД з громадянства Росії, а це коштує чимало. Але ж ми й дня в ньому не були й жодних документів не підписували!

Т. ГАЛУШКО.

Горлівка Донецької області.

■ Перепис населення в Україні відбудеться 5—14 грудня ц. р. Торік нас стало менше на 370 тисяч.
■ Заборгованість меткомбінатів за поставку залізної руди у січні зросла на 20 відсотків.
■ На складі видавництва «Таврія» у Сімферополі стався витік майже тонни азотної кислоти.
■ На Львівщині через опади погасло світло у 120 населених пунктах.

P. S.

Генпрокурор залишиться на посаді

Ранкове і денне засідання 22 лютого

Парламентська хроніка

Верховна Рада так і не проголосувала за висловлення недовіри Генеральному прокуророві Михайлові Потебеньку. Жоден із п'яти проектів постанов, які передбачали визнання діяльності Генпрокуратури незадовільною та недовіру Генпрокуророві, що означало б його відставку, не набрав необхідних голосів. Найбільше голосів — 111 — депутати віддали за проект постанови Г. Удовенка, Ю. Костенка і В. Пинзеника. За недовіру М. Потебеньку голосували лише п'ять фракцій — «Батьківщина», обидва Рухи, «Реформи-Конгрес», соціалісти і позафракційні депутати з партії «Собор». Комуністи, від позиції яких до останнього залежала доля голосування, взагалі вийняли картки реєстрації.

Ситуація у сесійній залі напружилася з самого ранку, коли депутати побачили, що питання про інформацію Генпрокуратури стоїть в порядку денному аж 21-м. Тому опозиційні депутати стали вимагати розглянути це питання першим. Натомість першим парламент проголосував проект закону, прийняття якого вимагали кілька сотень шахтарів-інвалідів під стінами ВР, — про страхові тарифи на загальнообов'язкове державне соціальне страхування від нещасного випадку на виробництві та професійних захворювань, які спричинили втрату працездатності (363 — «за» в цілому).

Депутати внесли до порядку денного і першочергово заслухали інформацію тимчасової слідчої комісії з розслідування обставин зникнення Георгія Гонгадзе і надали слово його матері Лесі. Емоційний виступ Лесі Гонгадзе всі слухали мовчки. Матір зниклого журналіста звернулася до парламентаріїв з проханням «звільнити народ від таких, як пан Потебенько». «Він ніколи вас не захистить, — сказала Л. Гонгадзе. — Ви маєте зараз владу і силу, ви нагорі. Але завтра ваші діти можуть бути там, де мій син, і ви нічого не доб'єтеся».

Виступаючи від імені тимчасової слідчої комісії, Віктор Шишкін звинуватив Генпрокуратуру і СБУ в «очевидному намаганні затягнути розгляд справи Г. Гонгадзе» і звернувся до ВР з проханням прискорити прийняття закону про тимчасові слідчі і спеціальні комісії. Правда, голова тимчасової слідчої комісії у справі Г. Гонгадзе Олександр Лавринович виступив проти намірів перетворити комісію на «політичний інструмент».

Парламент прийняв постанови про проведення 13 березня ц. р. дня уряду про виконання рекомендацій парламентських слухань щодо закриття ЧАЕС, про проведення у квітні парламентських слухань «Енергетична стратегія України до 2030 року», низку законів у першому читанні —про затвердження прожиткового мінімуму на 2001 рік (311,3 грн. на одну людину на місяць), про використання в Україні іноземної робочої сили, зміни до законів — про пенсійне забезпечення, про державну допомогу сім'ям з дітьми та ін.

Склав присягу народного депутата Олександр Єрохін, обраний за загальнодержавним багатомандатним округом від ПСПУ.

Координаційна рада парламентської більшості під час перерви ухвалила перенести збори парламентської більшості на березень. До обрання нового координатора його обов'язки виконуватиме О. Карпов.

Юліана ШЕВЧУК.

Фотофакт

Агітує громадський комітет «За правду», який об'єднав сім молодіжних організацій.

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

У СІЗО — «нормальні умови»

Генеральна прокуратура України порушила проти колишнього віце-прем'єра Юлії Тимошенко ще одну кримінальну справу. Як повідомив на прес-конференції заступник Генпрокурора Микола Обіход, окрім раніше пред'явлених звинувачень, Ю. Тимошенко інкримінують приховування та реалізацію валютної виручки, розкрадання державного майна в особливо великих розмірах за статтями 19, 80 і 86 Кримінального кодексу України.

За словами М. Обихода, встановлені під час розслідування нові епізоди та факти, зокрема, свідчать, що Ю. Тимошенко, як президент промислово-фінансової корпорації «Єдині енергетичні системи України», а після обрання у грудні 1996 року народний депутат, фактично керуючи діяльністю цієї корпорації, організувала злочинну групу з числа працівників ЄЕСУ. Внаслідок чого в період 1996—1999 років за межами України приховано валютної виручки на суму 181 млн. 530 тисяч 962 дол. Ю. Тимошенко також інкримінують незаконне отримання з бюджету 14 млн. 110 тисяч 11 грн. на відшкодування ПДВ за фіктивними документами про грошові розрахунки ЄЕСУ з іноземними компаніями.

До того ж Генпрокуратурою встановлено: за підсумками ревізій майже за 30 контрактами комбінату «Криворіжсталь» з кіпрською офшорною компанією «Сомалі-інтерпрайзес-ЛТД», одними з власників якої були Юлія Тимошенко та її чоловік Олександр, внаслідок відпуску металопрокату за цінами, нижчими за собівартість, «Криворіжсталі» завдано збитків на суму 39 млн. 659 тисяч 783 грн.

Нині триває слідство. І заступник Генпрокурора попросив уникати політизації цієї справи. Мовляв, «відбувається звичайне слідство». М. Обіход запевняє, що Ю. Тимошенко нині перебуває у Лук'янівському СІЗО Києва «у нормальних умовах» і не потерпає «ані від голоду, ані від холоду». 20 лютого було проведено повторне медичне обстеження Юлії Володимирівни у присутності її лікаря — професора медицини, і стан здоров'я заарештованої визнано «задовільним». На сьогодні Генпрокуратура не бачить підстав для заміни Ю. Тимошенко обраного запобіжного заходу — арешту — на інший, скажімо, на передання на поруки чи звільнення під заставу. Однак, якщо надійде таке клопотання, прокуратура буде змушена його розглядати.

Юліана ШЕВЧУК.

Теоретично корова, а молока не дає

Таке визначення прозвучало на засіданні Комітету ВР з питань свободи слова та інформації під час обговорення звіту Національної ради з питань телебачення і радіомовлення за 2000 рік, внесеного до порядку денного нинішньої сесії парламенту.

Голова Нацради Борис Холод звернув увагу на глобальні проблеми, які накопичувалися в інформаційному просторі та інформаційній політиці країни, лише загострилися. Це — неспроможність наявних наземних систем передачі телерадіопродукції забезпечити її багатоканальність, доісторичне технічне оснащення місцевих телебачення і радіо, засилля іноземних програм, слабкість та низький рівень вітчизняного творчого забезпечення ефірних програм, ліцензування.

В усіх цих напрямах Нацрада має твердий намір справи поліпшити.

У конкурсах виявили бажання взяти участь досить потужні канали, такі як СТБ, ICTV, «Новий канал» та інші. Вони мають намір стати загальнонаціональними.

Нацрада береться постійно контролювати діяльність керівників телерадіокомпаній та регулярно заслуховувати їхні звіти.

Народні депутати поцікавилися, чому не виконується постанова ВР про висвітлення роботи парламенту і коли вона буде виконана. Борис Холод повідомив, що у бюджеті на 2001 рік передбачено 3 млн. 948 грн. на трансляційні теле- і радіопрограми про роботу Верховної Ради. Нині укладають відповідні угоди, перед якими всі перепони прибрано. Населення матиме повну інформацію про діяльність Верховної Ради, у тому числі буде забезпечено й пряму трансляцію пленарних засідань. Виконання постанови Нацрада бере на контроль, і бажає того чи не бажає Президент, а такого не буде, як нині кажуть: теоретично корова, а молока нема.

Анатолій КАРАСЬ.

В основі роботи — Конституція та чинне законодавство

Фото Василя ГРИБА.

Представники депутатської групи «Трудова Україна» у Верховній Раді — однієї із найчисленніших у парламенті — із плановим робочим візитом відвідали Кіровоградську область.

Депутати ставили перед собою таке головне завдання: донести в центральний регіон свою політичну позицію (а вона полягає в послідовній підтримці кроків Президента України, направлених на оздоровлення внутрішньої ситуації в державі та поліпшення життя її громадян) і визначити разом із обласною владою Кіровоградщини вектори її можливої законодавчої співпраці з Верховною Радою в цьому контексті.

Як поінформували «трудовиків» голова облради В. Сибірцев та голова облдержадміністрації В. Моцний під час зустрічі з головами райдержадміністрацій, райрад, керівниками управлінь облдержадміністрації, депутатами обласної ради, керівниками провідних громадських організацій регіону, останнім часом на Кіровоградщині частими гостями стали «емісари» від організаторів акції «Україна без Кучми». Під час своїх візитів вони великою мірою спотворили перед громадськістю в регіоні загальнодержавну політичну ситуацію, створивши враження, ніби антидержавні настрої цілком заполонили Верховну Раду. У відповідь на такі заяви представники «Трудової України» перед журналістами місцевих ЗМІ, громадським активом та керівництвом області підтвердили свою повну підтримку діям та позиції Президента України. Керівник депутатської групи «Трудова Україна» І. Шаров наголосив, що група насамперед керується в своїй роботі Конституцією України та чинним законодавством. «Трудовики», за словами керівника групи, поділяють принципи програмних документів Президента України й підтримують продумані позитивні кроки уряду.

Члени «Трудової України» вислухали пропозиції кіровоградців щодо створення ефективного правового поля в країні та заявили, що на рівні парламенту готові підтримувати й просувати інтереси регіонів, які працюватимуть на укріплення держави та економічного зростання в ній.

З чотирьох варіантів чомусь вибрали найсуворіший

Олександр ЛАВРИНОВИЧ, секретар парламентського Комітету з питань правової реформи:

— Арешт Юлії Тимошенко викликає неоднозначну реакцію. З чотирьох передбачених законодавством видів запобіжного заходу прокуратура вибрала надзвичайний і найсуворіший — утримання під вартою. Як на мене, то це неадекватна реакція прокуратури на ситуацію. Чому змінено попередній запобіжний захід — підписку про невиїзд на позбавлення волі, адже, як відомо, Юлія Тимошенко не ухилялася від слідства, дотримувалася зобов'язання про невиїзд, сумлінно з'являлася на запрошення до прокуратури. Тобто не чути було, щоб вона порушувала вимоги застосованого до неї попереднього запобіжного заходу.

Генпрокуратура скористалася тим, що відповідно до вимог КПК має право на арешт підслідної, за цього особливо не переймаючись належною аргументацією свого кардинального кроку. Очевидно, вирішила у такий спосіб полегшити собі роботу, створити сприятливіші умови для слідства. Навіть якщо це робиться за рахунок дискомфорту арештованої, обмеження її волі, морально-психологічного стану. Залишається сподіватися, що і для слідчого, і для самої Юлії Тимошенко це, окрім негативних наслідків, призведе до прискорення слідства, передачі справи до суду, а відтак, і справедливого рішення у цій історії.

«Бюджетна війна» завершилася перемогою здорового глузду

Регіон

Депутати ВР Криму після тривалого і бурхливого обговорення 56 голосами затвердили проект бездефіцитного і соціально орієнтованого бюджету автономії на нинішній рік.

Після доповідей прем'єр-міністр Сергій Куніцин повідомив: уряд України більше не збирається терпіти зволікань щодо регіонального бюджету. Про це, зокрема, свідчить послання міністра фінансів Ігоря Мітюкова. Сергій Куніцин закликав проголосувати за проект кошторису автономії без обговорення. Однак пропозицію не поставили на голосування. А голова ВР Леонід Грач оголосив перерву.

Опозиція вирішила провести збори в сесійній залі, але комуністи зайняли оборону біля трибуни. Після сутички, яка увінчала тривалу «бюджетну війну», лідери фракцій запропонували Л. Грачу продовжити сесію, і він повернувся до зали. Після майже двогодинних дебатів депутати проголосували за прийняття бюджету. За словами міністра фінансів Людмили Денисової, цей бюджет вперше соціально спрямований. Насамперед збільшено витрати на освіту, охорону здоров'я, погашення заборгованості із зарплати, 54 мільйони гривень передбачено на облаштування депортованих.

Віктор ХОМЕНКО.

«У моїй смерті прошу винити...»

 Трагедія

Поховали десятирічного Колю Пасевича на міському цвинтарі у Градизьку. Вихованець місцевого інтернату загинув від передозування амінозину, досить поширеного нейролептика. П'ятьом його однокашникам пощастило більше — у них середній ступінь отруєння, і вони в задовільному стані перебувають в обласній психіатричній лікарні.

У Градизькій школі-інтернаті для дітей із затримкою розумового розвитку навчається 101 дитина. Батьків 81 вихованця позбавлено прав опіки, решта — діти-сироти. Заклад має далеко не добру славу: подейкують, що вихованці, аби вижити, ловили і смажили голубів та горобців. Того трагічного дня четверо вихованців без перешкод купили в міській аптеці упаковку амінозину за 99 копійок і підсипали його в їжу своїм товаришам. Нібито це зробив чотирнадцятирічний Юрко, який страждає на олігофренію у стадії дебільності. Такі «приправи» робить не вперше — для приколу, та й сам нерідко «катає колеса». «Експериментатори» у їдальні дали три пігулки Колі, щоб перевірити новачка, якого лише за кілька тижнів перевели сюди з Полтави. Ще дві він з'їв у супі і дві проковтнув з хлібом (їх туди повсовували нові «друзі»). Кинулися до хлопця лише через три дні, тоді, коли зле стало ще п'ятьом вихованцям. Спочатку постраждалим намагалися промити шлунки самі медики школи, затим викликали колег із Глобиного. У центральній районній лікарні міста Коля Пасевич помер через кілька днів, не приходячи до тями.

Розслідування надзвичайної події провадить районна прокуратура. Серед версій слідство кваліфікує і неумисне убивство з тілесними ушкодженнями. До дисциплінарної відповідальності притягнуто колишнього директора і двох працівників інтернату, двох фармацевтів та сім лікарів. Напевне, було за що. Адже невинний і дотепний (на думку дітей із розумовими відхиленнями) жарт — це наслідок професійної байдужості і недбалості дорослих.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

 Вітаємо!

Виповнилося 75 років

Як Дніпропетровськ вперше заговорив. В ефірі, звичайно.

Отож ювілей справляє обласне радіо. Одне з найстаріших в Україні. Але ще й дуже популярне та авторитетне. Якщо газетам та телеканалам в регіоні серйозну конкуренцію складають численні новоявлені та альтернативні, то державному радіо суперників боятися нема чого. Воно завжди професійне і актуальне. Передачі і програми інформаційно-аналітичних та художньо-музичних редакцій викликають досі найбільший інтерес. Як повідомив директор і головний редактор Валерій Дрешпак, мовлення обласного радіо у Дніпропетровську здійснюється відразу на двох каналах по 20 годин на добу.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

 Фотофакт

Спортсмени-інваліди з Миколаєва, які щойно одержали згідно з розпорядженням Кабінету Міністрів ключі від новеньких «Таврій». Вітаємо Андрія Комара, Олега Шаповаленка, Сергія Шенкевича та Анатолія Бердиша.

Фото Олександра КРЕМКА.

«Луганськвугілля»: обвинувачення спростовано

(Початок на 1-й стор.).

Це була спільна прес-конференція першого заступника генерального директора ДХК Володимира Воротиліна та народного депутата України Олександра Ржавського. Кожен із них висловив свою думку про нинішню діяльність підприємства і про бачення конфлікту «Луганськвугілля» — Ржавський.

Одну з найбільших вугледобувних компаній «Луганськвугілля» останніми місяцями лихоманить від постійних перевірок. Причиною цього стали звернення до різних інстанцій народного депутата від Донецької області Олександра Ржавського: з приводу регулярного відвантаження неякісного високозольного вугілля на ТЕС і звільнень неугодних керівників шахт. Ржавський на прес-конференції заявив, що, отримавши запити і скарги від осіб, імена яких він відмовився назвати в інтересах слідства, що ведеться, він вирішив розібратися з проблемою масових приписок та інших серйозних порушень на «Луганськвугіллі». Перший заступник генерального директора цього підприємства Володимир Воротилін зазначив: численні перевірки КРУ та інших контролюючих органів не виявили якихось серйозних порушень. Установлено єдиний факт відвантаження трьох вагонів породи замість вугілля шахтою «Слов'яносербська». За цим фактом ведеться кримінальна справа, а керівників шахти звільнено за допущені порушення.

Володимир Воротилін вважає, що виступи народного депутата в пресі зі спробами проаналізувати й дати оцінку діяльності холдингу рясніють неперевіреними цифрами і даними, що не відповідають дійсності. По суті, саме це й стало основною причиною розбіжностей «Луганськвугілля» та народного депутата. Поступово конфлікт між ним і луганським вугільним холдингом вийшов за рамки локального. У результаті звернення працівників «Луганськвугілля» з листом до Голови Верховної Ради Івана Плюща дії депутата Ржавського та їх правомірність розглядає нині Комітет з питань Регламенту, депутатської етики та організаційної роботи Верховної Ради. В цьому листі, який підписали 14 директорів шахт холдингу, депутата Ржавського обвинувачують у незаконній діяльності. «Я —підприємець, — заявив депутат перед журналістами на прес-конференції. — Усі мої підприємства й доходи відомі. І мій інтерес до «Луганськвугілля» не комерційний, а суто політичний». При цьому депутат прохопився, що в нього вже є кілька пропозицій, зокрема й від Мінпаливенерго, щодо інвестування створення нових вугільних підприємств на базі вже наявних ДХК.

Результатом спільної прес-конференції стало те, що Олександр Ржавський дав згоду зустрітися з трудовими колективами шахт ДХК «Луганськвугілля» та їх директорами, ознайомитися безпосередньо на місці з тим, як працює холдинг.

Петро ГОРДЄЄВ.

Луганськ.

Раду Безпеки очолить Україна

Перспективами і планами, пов'язаними з головуванням України у Раді Безпеки ООН протягом наступного місяця, під час брифінгу в МЗС поділився з журналістами заступник міністра закордонних справ, представник України в РБ ООН, майбутній голова РБ Володимир Єльченко. Він наголосив, що головування в найвищому міжнародному органі — це «кульмінаційний і водночас найвідповідальніший період» нашого членства в ньому. Основною метою цієї діяльності пан Єльченко вважає забезпечення чіткої, ефективної і безперебійної роботи РБ та максимальне сприяння досягненню конкретних результатів під час розгляду питань порядку денного. Серед нагальних проблем, з якими доведеться зіткнутися нашій делегації, він назвав комплекс питань щодо Іраку, ситуацію в Косово, Афганістані, врегулювання конфліктів в Анголі, Сьєрра-Леоне, Конго та інших країнах. Також В. Єльченко не виключає можливості розгляду Радою Безпеки питання врегулювання близькосхідного конфлікту. Крім того, Україна має намір ініціювати розгляд низки питань, які заслуговують на додаткову увагу. Зокрема, це проблема врегулювання грузино-абхазького конфлікту. Планолано провести спеціальне засідання РБ, присвячене підсумкам зустрічі сторін цього конфлікту, яка має відбутися 15—16 березня в Ялті.

Відповідаючи на запитання, Володимир Єльченко роз'яснив позицію української делегації щодо проблеми санкцій, які були запроваджено ООН стосовно ряду країн. Він наголосив, що Україна виступає за скасування санкцій проти Лівії та Судану, бо ці країни виконали всі поставлені перед ними вимоги. Ситуація навколо санкцій проти Іраку набагато складніша. Україна в цьому питанні виступає за перегляд підходу до прийнятих рішень і поступове пом'якшення санкцій, якщо Ірак виконає міжнародні вимоги, котрі стосуються військової сфери. В. Єльченко зауважив, що санкції — дуже дійовий і сильний інструмент впливу, який може примусити країну виконати будь-які умови. Тому застосовувати його треба обережно. До того ж відповідні документи мають бути чіткі й обмежені в часі.

Олег ДЕНИСОВ.

 У номер

■ Спорт

Ліга чемпіонів

Футбол. Четвертий тур. _Група С._ «Спартак» (Росія) — «Баварія» (Німеччина). 0:3. «Арсенал» (Англія) — «Ліон» (Франція). 1:1. «Баварія» — 10 очок, «Арсенал» — 5, «Ліон» — 4, «Спартак» — 3.

Група D. «Андерлехт» (Бельгія) — «Лідс» (Англія). 1:4. «Лаціо» (Італія) — «Реал» (Іспанія, Мадрид). 2:2. «Реал» — 10, «Лідс» — 9, «Андерлехт» — 3, «Лаціо» — 1.

Динамівська «хуртовина»

Товариський матч. «Динамо» (Київ) — «Локомотив» (Софія). 4:0 (2:0). Шацьких, 26, Чернат, 45, Боднар, 83, Кулич, 89.

«Динамо»: Шовковський, Хацкевич (Кардаш, 46), Несмачний, Головко, Ващук, Лисицький (Федоров, 70), Белькевич (Яшкін, 46), Чернат (Кулич, 61), Боднар, Пеєв (Кузьмичов, 46), Шацьких (Мелащенко, 46).

«Локомотив»: Станєв, Іванов, Євтимов, Васєв, Й. Петков, Йонков, Донєв (Христов, 81), Дафчев, Генчев (Мукасі, 60), Гиргоров (Д. Петков, 78), Учиков.

Попереджено Васєва, 34. _Арбітр_ — Сергій Шебек (Київ).

21 лютого. Київ. Стадіон «Динамо». +1 градус. Хуртовина. 6 000 глядачів.

Либонь, київські вболівальники заскучали за справжнім футболом. Хвалити Бога, тепла зима подарувала їм цілу низку контрольних зустрічей на рівні клубів і навіть національної збірної. Сумувати не випадало. Але цей поєдинок, хоч і товариський, мав офіційний статус.

Обом командам через складні погодні умови було важко. Однак господарі, кажучи мовою боксерів, вели боротьбу першим номером: діяли швидше, активніше, більше володіли м'ячем, їхня концентрація була вищою. Це вплинуло, зрештою, і на результат.

Рахунок відкрив Шацьких, до цього маючи вже кілька нереалізованих нагод. Але не скористатися чудовою передачею Черната було гріх. Потім ці футболісти помінялися ролями, і рахунок став — 2:0.

У другому таймі характер гри не змінився, і кияни відзначилися двома красивими голами з угорським і сербським забарвленням. Боднар приєднався до атаки і пробив точно низом. Крапку поставив Кулич. Після подачі кутового він пробив потужно з льоту. Якщо ви звернули увагу, всі м'ячі забили «легіонери».

— Втрата Пеєва для нас відчутна, — сказав після матчу наставник гостей Радослав Здравков і пожартував, — замінити його нема ким. Хотіли запросити Луїша Фігу, а він до «Реала» подався...

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

■ Тель-Авів

Є вакансія

Прем'єр Ізраїлю Аріель Шарон сказав, що сформує уряд найближчими днями. Посаду міністра оборони, від якої відмовився екс-прем'єр Ехуд Барак, запропоновано ветеранові ізраїльської політики Шимону Пересу.

■ Делі

Терміни визначено

Одностороннє припинення вогню індійськими військами в Кашмірі триватиме до кінця травня. Рішення про продовження було прийнято ще два дні тому, а вчора, як це й планувалося, прем'єр-міністр Індії назвав терміни.

■ Нью-Йорк

Черговий скандал у благородному сімействі

За даними американських ЗМІ, шурин колишнього президента США Білла Клінтона отримав 200 тисяч доларів за те, що домігся включення двох осіб до списку помилуваних Клінтоном в останній день президентства. Білл і Хілларі Клінтони виступили із заявою, де йдеться, що вони «нічого не знали про такі платежі», «глибоко приголомшені» тим, що сталося, і «настійно просять» Х'ю Родхема «повернути гроші».

■ Грозний

Чекають на «подарунки» до свята

Військові в Чечні готуються до можливих терактів напередодні 23 лютого. Є оперативна інформація про намір бойовиків здійснити так звані акції помсти.

За повідомленнями кореспондентів «ГУ» та зарубіжних інформагентств.

У Ватикані — українське слово

У Ватикані перебуває делегація із Львова.

Папа Іван Павло II здійснив церемонію висвячення в кардинали глави УГКЦ Любомира Гузара та архієпископа Римо-Католицької церкви митрополита Львівського Мар'яна Яворського. Українська мова була однією із шести, якими проголошували молитву за нових кардиналів. Нині Львів — єдине місто, де служитимуть два кардинали.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Ватикан — Львів.

США погрожують санкціями

Захист прав інтелектуальної власності необхідний для впровадження сучасної науково обгрунтованої економіки задля подальшої інтеграції України в міжнародні економічні інституції, заявив посол США в Україні Карлос Паскуаль на прес-конференції, присвяченій проблемі так званого піратства. «Економічні злочинці продовжують використовувати вади українського законодавства щодо інтелектуальної власності та нерівне впровадження наявних законів», —ідеться в прес-релізі Посольства США в Україні.

Віце-прем'єр-міністр України Микола Жулинський повідомив, що за минулий рік і за січень нинішнього міліція конфіскувала майже 3 млн. примірників піратської аудіо- й відеопродукції. Розкрито 4,9 тис. правопорушень у цій сфері. Він вважає, що українському керівництву вдалося зробити тут «максимально ефективні кроки». Хоча, за інформацією Миколи Жулинського, нова адміністрація США поставила уряду умови: якщо до 1 березня Київ не поведе рішучої боротьби з нелегальним виготовленням оптичних носіїв інформації, Вашингтон порушить питання про запровадження торгових санкцій проти України. На думку М. Жулинського, мова може йти про обмеження допуску українських товарів на американський ринок, а також блокування вступу України до Світової організації торгівлі.

Члени Комітету Верховної Ради України з питань боротьби з організованою злочинністю і корупцією висловлюють щире співчуття народному депутату України Єрмаку Анатолію Васильовичу з приводу смерті його батька — **ЄРМАКА Василя Степановича.**

Вихованці, аби вижити, ловили і смажили голубів та горобців

«Голос України», 23 лютого 2001 року. № 35 (2535)

Число пі

Качинський старожил А. Зубатенко: «Одна з небагатьох хат селища, що пережила другу світову. Фахівець може пересвідчитися: розчин — калиб, кладка — не у зв'язку».

Цей матеріал про військові містечка АРК не містить якихось точних даних, окрім географічних назв, застарілих історичних дат і кількох нижчевказаних прізвищ

Займаючись краєзнавством не завжди за книжками, з часом стаєш схильним до авантюризму, який найбільш влучно визначається словами «а пуркуа б і не па?». Так трапилося, коли одержав тверді запевнення від кримчан, та й не тільки, що у військовому містечку Кача можна зупинитися на кілька днів, і при цьому не лише не мати неприємностей, але й не вмерти з голоду. Так трапилося й коли, завернувши до першого за Саками селища, ближче до моря, опинився у гостях... у тих само військових. Тих само, та не дуже... Над Качинським гарнізоном майорів російський прапор. Над цим, назвемо його як годиться — Саки-4, прапор не майорів. У барі з великим календарем, присвяченим авіаконструкторському бюро, ювілеєві й літакам Сухого, мені сказали: український. І вже наступного дня ненав'язливо дали зрозуміти, що порівнювати є що.

«Сумне це все. Війна...»

У Качинській селищній раді інспектор військово-облікового столу К. І. Єгорова, підтверджуючи дане мені якихось півгодини тому запевнення директора місцевої СШ №13 С. О. Поповського, що на територію гарнізону усяким зайвим — ані ногою, теж розвела руками:

— Я могла б сказати, що в нас новий начальник гарнізону, але... на що вам там дивитися? Був архів, розгромили, розтягли, кімната бойової слави була, був дуже гарний музей. Де воно усе поділося —не знаю. А по самому гарнізону ходити — лише час гаяти.

Місцева мешканка Марія Микитівна, дружина відставного льотчика, сама з Омська, була ще ліберальнішою:

— Сміливо проходь через КПП, в них улітку хто тільки не відпочиває. Бари там з «навворотами», дискотеки. Що літаки? Біля літаків охорона стоїть. Скажуть відійти на енну відстань — та й по тому. Що, досі ще там не був? Ну, це ти даремно!..

Між тим Анатолій Федорович Зубатенко, який пам'ятає Качу з 1935 року, сумно зітхає:

— Село має історію чималу, ось лишень сумне це все. Війна. Раніше тут багаті німкені жили, гречанка одна, коли репатріювали, свій будинок по Ударній, №2, продала. Розкішний сад з тропічними рослинами на околиці був, там, де зараз котеджі. Розводив його садівник чи то Бойшар, чи то Байша. У сорок третьому німці дерева повирубували. В основному жили у мазанках, штук тридцять їх ще залишилося... Багато у війну порозбирали, на опалення, та й бомби падали. Щодо аеродрому — він тут давно. Розповідали, у 20-ті роки ще на фанерних літаках літали. Люди відчайдушні, при зльоті робили «свічку» чи віражі, двигун не витримував і... Раз на тиждень, як правило, розбивалися. Син Сталіна у нашому училищі був, випустився у 39-му чи 40-му, вже не пам'ятаю. Ось його знав. У нас тоді футбол був у моді. Зросту середнього, завжди побиті коліна. Якби не сказали, хто він такий — в житті б не подумав. Простий такий хлопчина. Під час матчів, пригадую, горлали: «Васько, давай!» Нічого грав. Йому перед кожним польотом нові рукавички, шапку видавали. Усякі інші послаблення. А потім Сталін листа надіслав у 39-му, так утримували вже на казарменому становищі. Й усе як належить. У 44-му приїздив до нас вже генералом. А війна... Тут вона раніше почалася...

Вже у 40-му міни спускали на парашутах, в основному їх прибивало до центральних пляжів. Грунти там, чи що, особливі. Сам Зубатенко пам'ятає два випадки з людьми, що підірвалися. 22 червня скинули бомби, осколки були по усій Качі. А потім вечорами години о 16-17 прилітали розвідники, їх чомусь не відганяли, а вночі — бомбардування. Щоночі. 18-20 вересня у школі заняття припинили. Гарнізон почали евакуювати до Красного Кута, Тамбова, Мічуринська. Життя у Качі завмерло, люди, кинуті напризволяще, були приречені. Запасів залишилося — не більш аніж на тиждень. В кого була корова — зарізали, бджоли — виморили. 7 листопада фашисти увійшли до Качі. Спочатку румуни, з півночі, з боку гарнізону, о 4 вечора. Грабували почали все поспіль. А 5 грудня —німці на мотоциклах, у прогумованих плащах. Дві-три сотні. Розташувалися по Ударній (центральна вулиця селища), зайняли школу. У гарнізоні не розташовувалися.

— Зігнали дівчат до школи й почали гвалтувати. У 42-му народила одна. Коли наші повернулися, одержала 25 років таборів. Ще одна, 17-річна, збожеволіла.

Під Новий рік усе населення вигнали: «Век, век!» Багато хто як пішов на північ Криму, то вже й не повернувся. Взагалі тричі виганяли, одного разу ввечері, у заметіль. Та й наші Качу бомбардували. Не за розвідданими, а за принципом «на кого Бог пошле». Щоб люди із селища йшли. Під 7 листопада вони ж підірвали й підпалили водокачку. Горіла тиждень, поки не пішов дощ.

Зрозуміло, разом з німцями з'явився й комендант.

— Йоська. Добрий був. Коли що — попереджав населення. А інший — навпаки. Влаштовував показові тортури підліткам, биття канчуками. Особливо у зв'язку з Донбасом, розкритою «Гвардією». Йоська знов попереджав: не тікайте, бо заб'ють до смерті.

Нахилялася смерть і над самим Зубатенком. Невисоким, не по роках міцним дідом. Втім, у Качі я взагалі слабких не бачив. Порода! Так ось, першого разу — коли його брат з другом поверталися від військових, куди їсти ходили. Друг наступив на міну. Не стало обох. А другий — коли ховалися у підвалі, поруч із сусіднім під'їздом, де німці у 41-42 роках проводили експерименти над людьми.

— Вони робили уколи, дивилися, як людина поводитиметься. Потім убивали. Частини тіл знаходили в урвищі, метрів за 25 від нас. Це вже територія гарнізону. А черепи ось тут, навпроти під'їзду 1-го ДОСу (Дому офіцерського складу. — **Авт.**), з обведеними червоним кульовими простріланами, засипані хлоркою із тюбиків. Будинок, бачите, з бетонних блоків, тому під час пожежі і вцілів. Німці нас витягли ось із того, сусіднього, під'їзду. Вночі в них вакханалія була, а потім один з них повів нас за село. Думали розстріляє. А він відпустив. Виявляється, в нього теж були кіндер, троє. Пальнув у повітря... Але якби ми повернулися, то його свої ж розстріляли б.

У Качі три з половиною кладовища. Героям — «біля маяка, біля будинку телеграфної станції і в селищі. Братська перед в'їздом до селища — машинами їх возили й штабелями складали. У гарнізоні —це загиблим за Севастополь. Ось тільки написи не відповідають... Спочатку їх звозили, а потім списки надходили». А половина — це зрадникам, під асфальтом, де стоять будинки.

Оглушений почутим, ти навіть не спитав, скільки братів у Зубатенка. І якось повз вуха проходить інформація про 20-22-метрові скелі зі сходами, які постійно зсуваються у море. І що від розміщування калибу для зведення будинків — суміші із землі, соломи й кінських кізяків — старі люди тепер «ніг не чують».

Не виходить ні в чому ідилія. Марні на неї сподівання. Це —гарнізон. І що б не казали, але пройти через КП не так просто. Як і небезпечно без проводиря перебувати на території гарнізону. А отже — він живе. Хай навіть найкрасивіших і найгрізніших літаків тут немає. Для курсантів надто близький турецький кордон, і не з руки вчитися майстерності.

«Яка різниця, кому? А хоч і туркам!»

У селищній раді Саки-4 зустріч — набагато несподіваніша. Голова селищної ради М. І. Валько показує мені документ за документом, а я ніяк не втямлю, чого йому? Заступник голови РМ АРК Юров, генерал-полковник Рудковський, генерал-майор Мещеряков, огризки цитат: «розглянути можливість передачі фондів Сакського гарнізону до комунальної власності місцевих органів влади»; «підтримки й позитивного рішення не знайдено»; «капіталовложення в Госбюджете предусмотрены»»... А ось і Управління діловодства Кабміну України: «Повертається без розгляду Ваш лист №02-14/39 від 24.04.2000, надісланий до Уряду з порушенням вимог пункту 2 абзацу 3 постанови Кабінету Міністрів України від 28 червня 1996 р. №685 «Про заходи щодо скорочення кількості звернень органів державної виконавчої влади та місцевого самоврядування, підприємств, установ і організацій до Кабінету Міністрів України».

— Кинуті люди напризволяще... — сам себе обриває Валько. —Намагався хоч щось зробити депутат Ве-еР Анатолій Раханський, але теж... Через заборгованість Міноборони основний удар приймає селище. Через відключення у людей продукти псуються, придбані на злиденні копійки. На військових це все одно не позначається. Треба льотчикам — дизеля запустять. Морячкам важче: їжу готують у котлах. Призвали дітей до армії, а нагодувати не можемо.

Ось слухаю його, думаючи: завдання в мене зовсім інше, мирне суто й навіть не діловарське, з тих, що вимерли давно. Винюхати, поки хоч хтось із старих живий, що раніше це було рибальське селище. Частина старих хат залишилася досі. Друга частина селища —сталінські двоповерхівки, які від часу потопають в зелені старих дерев. Плюс асфальт, що покрився буграми від коріння. Чим не ідилічна й затишна картина? Але ось третя — бетонні п'ятиповерхові коробки, пообдирані, з виваленими чи взагалі відсутніми вхідними дверима й іржавими покорченими-покорчованими поштовими скриньками, які, вірогідніше за все, давно вже не використовуються за призначенням. Судячи з немитих вікон, люди тут живуть тимчасово, не дбаючи про затишок. Перед кожним будинком-коробкою — латки грядочок з нехитрою городиною. Немолоді хазяї поливають їх постійно й часто, але земля швидко пересихає й одразу тріскається. Жінки військових мають по двоє дітей, незважаючи на важке життя. Чи не єдиний клас суспільства, який, незважаючи ні на що, усе-таки розмножується. Тут серед тих, хто йде на роботу, відчутна самоповага й значущість. Втім, іде —поняття відносне. Містечко стоїть посеред степу, місцина як тарілка, відстані одноманітно-неміряні. Тому основний засіб пересування — старі, роздовбані вщент, особливо під жінками, велосипеди. Вранці серед п'ятиповерхівок продають молоко на розлив із 3-літрових банок. Там само пропонують, але рідше, дари садів і городів. Проте знов Валько:

— Можна згадати принагідно очисні споруди, які не працюють третій рік: немає грошей на ремонт. Уже вісім років взимку плюс десять у квартирах — максимум. З 1994 року куди лише не зверталися, щоб газ провели, — саме листування і більш нічого. Пенсії людям затримують на п'ять-шість місяців...

Та що Валько! Звістка про тебе вже пішла по ланцюжку, й до заповітної лавочки біля готелю зранку вже двічі підходив Володимир Сергійович Фалін. У 92-му — перший голова селищної ради («усе на моїх плечах і моєму сумлінні»), колишній військовий льотчик, після трьох інфарктів (читай: катапультувань) добровільно вийшов на пенсію у чині підполковника, три терміни депутат селищної ради, близько трьох років — референт-консультант досить відомого Цекова. Та й узагалі біографія багата, за такою бойовики гарно знімати.

— Я вас проведу, усе покажу й виведу. Неприємності? Не буде! Я ще пам'ятаю, що таке слово честі офіцера!

Казав уже: інше маю завдання. Але подивись у його очі, а потім скажи, що погано бачиш, у кого з вас двох немає совісті...

— В нас тут дві пам'ятки, — по дорозі до аеродрому читає лекцію льотчик-випробувач-вчений-історик. — Перша — це один з учасників Євпаторійського десанту, Бондаренко прізвище. Щупленький такий був, колишній дитбудинківець. Місцеві його перевдягли й сховали від гітлерівців. Прожив у нас усе життя, на Шкільній, 1. Запишіть, може, комусь іще знадобиться. Перед смертю, а помер у 1995-му, від раку горла, казав, що з усього десанту залишився тільки він один. Ви не вірте, що увесь десант тоді посікли. П'ятеро їх залишилося. А ось із пам'ятника десанту, за Євпаторією, поглумилися. Помітили, що скульптурна група без автомата? Бронза, копійки хтось заробив.

Ми якраз проходили повз тривіальний паркан, під мирним синім небом, і я на хвилиночку забув, куди веде мене Фалін. Жінка за огорожею, пораючись на городику, насмішкувато нагадала:

— Щось ви не туди пішли...

— Гуляємо, — ліниненько кинув Фалін. Заважаєш, мовляв, розмова в нас чоловіча, панімаєш... Хвилина — й ми ступили на порослий травою бетон. Те, що я тепер бачу, у голову цивільну не вкладається. І, мабуть, краще — запитань не ставити.

— Це що, злітна смуга?

— Це? — кивнув Фалін на хвилясту бетонку. — Ні, це рулівка. А друга пам'ятка, ну, трохи далі все побачите, — тут у сорок п'ятому Рузвельт з Черчіллем сідали, перш ніж рушити на Ялтинську конференцію. Рузвельт одразу поїхав, а Черчілль затримався. І будинок той зберігся, і квартира номер 12. Мабуть, її мешканці й гадки не мають, хто в їхньому помешканні добу перебував, погано почуваючись. Знаєте, як трапляється... Політики теж люди. Й нічого не значить, буцім нахвалявся, що на парашуті може куди завгодно спуститися.

А потім, коли поверталися, зробивши знімок пам'ятної дошки, не завести розмову про літаки й льотчиків — ну хто б утримався?

— Коли конструктори робили Су, вони навіть самі не уявляли, яка вийде цукерочка. Розумна, красива. Для нього «кобра» — це досить просто. Льотчик-випробувач, який її винайшов, заробив інфаркт, але передав свої знання другові, той і прославився. Ми, у принципі, корабельна авіація. Але моряки — це особлива каста, дуже високо себе несуть. На моїй пам'яті, якось у море виходили, капітан віддає наказ: «Від леєрів!» Морячки, звичайно, виконують. А наші стоять, на хвилі милуються. Тут він і гаркнув у матюгальник: «Моряки від леєрів, цивільні від паркана!» Ну, тепер, звичайно, відсахнулися всі. Хто за командою, хто від образи.

От ми вже й біля городів, ще трохи — й аеродром позаду. І тут в очі впадають величезні бойові літаки. Як я їх раніше не помітив? Фалін перехопить мій погляд. Промовчить — отже, мені «не положено». Щось скаже, тоді...

— Тут ремонтують бойові Ани, під яким би прапором вони не перебували. Яскравий приклад того, як можна співробітничати країнам із взаємною вигодою. А ось будівлі, повз які ми проходили на аеродромі, — незакінчений авіаремонтний завод. П'ятнадцять років тому припинили його будівництво. Бетонну коробку тепер використовують спортсмени-екстремали для виконання фігур стінакри — акробатичних номерів на прямовисній стіні. Не за призначенням явно, але усе-таки для молоді краще, ніж горілку пиячити та неподобства порушувати.

Перейшовши через поставлену на півпопа бетонну плиту, я, здається, зрозумів, на що робив ставку Фалін, говорячи про честь офіцера.

— Так що, аеродром не охороняється?..

Фалін кивнув:

— Держава не має можливостей нас утримувати. І не тільки нас. Тому й діє за принципом: «Не поїм, то хоч понадкушую». Та й від кого охороняти? Раніше я літав по чотири години щодня. Коли, наприклад, льотчик повертався з відпустки, у перший політ з ним вирушав я. Поки обидва не почнали відчувати, що в кабіні він упевнений. А тепер випущені з училищ капітани нальотують на все про все по дві години. Лише ми, старики, можемо підняти літаки і... одержати ще по одному інфаркту. Саджати їх уже буде нікому...

Повернувшись увечері до готелю, зачепився за чергову:

— Світла ще немає. Хоча автопарк включений, аеродром включений. Військові заборгували, а цивільні — розраховуйся.

Я на весь готель як палець! І Світлана Михайлівна, яка прожила у Криму більше 30 років, але вкрай погано орієнтується у його географії, з нудьги почне виливати душу:

— Звідси багато хто вже виїхав і виїжджає, через те квартири порожні. Тут двокімнатну можна купити задешево: за дві тисячі доларів. Ми могли бути усім, а зараз готові служити хоч туркам, але усе-таки... а раптом нас від безгрошів'я передадуть Москві, гвардійській? На це дуже сподіваються усі місцеві.

Так що, легенда про передавання льотних сил, які не може утримувати Україна, Росії — не зовсім легенда? Ось тільки кому літати? Теж качинцям?

***

Щодо числа пі — можливо, воно й має якесь відношення до військової авіації. А може, й ніякого... Знаєте, коли незаплановано зустрічаєшся з гарнізонами, завжди щось трапляється з пам'яттю.

Й останнє: неважливо, хто, але ж сказав: країна, яка не може годувати свою армію, годуватиме... Чию?

Дмитро КОНОВАЛОВ.
Фото автора.

Посвячення у мами

Королі з капусти

У черзі до педіатра, де Ірина сиділа зі старшим сином, вона познайомилася з іншою мамою. Одягнута в легку не за сезоном куртку, жінка зізналась Ірині, що регулярно здає кров, аби хоч якось прогодувати своїх трьох дітей (донорська служба в Україні функціонує на платних засадах). З точки зору нашого законодавства ця жінка не була ані одинокою (хоча й недово і невдало, але була заміжня), ані багатодітною матір'ю (молодшій дитині було менше трьох років, а старшому — минуло 15), а значить, не могла розраховувати на якісь додаткові привілеї.

Цю історію Іра не раз пригадувала, коли готувалася народити «сестричку» своєму первістку.

Плата за палату

— Готуй 300 «баксів», і я все влаштую, — радісно повідомила Ірі телефоном сестра. За цю суму вона бралася домовитися зі столичним лікарем, який прийматиме пологи (Іра мешкала у передмісті). Запобігливий ескулап пообіцяв забезпечити і окрему палату, і всі потрібні медикаменти. Але попередив: якщо під час пологів стане потрібна операція, такса зросте до 500 «зелених».

«Платні» палати цілком офіційно є у всіх столичних пологових будинках. Їх пацієнткам не доводиться тягти з собою лантух медикаментів і миритися з наявністю в палаті сусідок. Що ж до іншого, то вони можуть і не відчути своєї винятковості. Колективна відповідальність до пари колективній безвідповідальності, тому більшість майбутніх батьків усе-таки вважають за краще платити не до спільної каси, а в руки лікареві. Аби здобути його особливу прихильність.

У компанії «білих халатів»

Наша акушерська школа керується засадою: найкраще місце для пологів — лікарня, а найкраща компанія для породіллі — люди в білих халатах (щоправда, віднедавна до них почали долучатися й найсвідоміші татусі). Жінка не має права навіть обрати пологовий будинок — її «прикріплюють» до найближчого від місця проживання.

Якби майбутні матусі знали, як до вагітних ставляться у Голландії, вони одностайно попросили б там політичного притулку. У 40 випадках із 100 голландки народжують дітей у звичній для себе обстановці — вдома, під наглядом досвідченої акушерки. Щоправда, інколи все-таки доводиться викликати «швидку» і мчати до лікарні. Та це скоріш виняток із правила. До речі, в Росії повитуху також зазвичай запрошували додому. Родопомічні установи спочатку обслуговували лише неімущих та безпритульних.

Життя поставлено на карту. Медичну

Перейми в Ірини почалися передчасно — саме за тиждень до того, як мав вийти з відпустки знайомий лікар. Того дня Іра гостювала у сестри в Києві, і (Бог над нею чував!) «швидка» завезла її до одного з найкращих столичних пологових будинків.

Щоправда, похвилюватися таки довелося: через обмінну карту. У цьому «паспорті породіллі» мають бути вказані результати всіх аналізів, у тому числі і стафілококова проба, котру дільничний гінеколог Ірини чомусь забув записати. Через таку неуважність перелякану жінку мало не відправили родити в «обсервацію». Разом з хворими на сифіліс і туберкульоз.

... Медперсонал був привітний, та в питаннях власності непохитний. Вже у приймальному відділенні Іра почула: а де, скажіть на милість, ваш наконечник для клізми? Приблизно такі самі запитання ставили і у передпологовій палаті, коли в неї не виявилося ані крапельниці, ані препарату для стимулювання перейміів. Скартавши безвідповідальну «хвору», лікарі й медсестри кололи й капали все своє. Добре, що особливо дефіцитні ліки не знадобилися.

Хочу їсти!

... Її немовлятко мирно сопло в ліжечку.

— Розумниця, і матусі дає відпочити! — похвалила її донечку сестра, що зайшла до палати за пачкою дитячого харчування. В Іри не було молока, а щоб отримувати штучне, треба було здати «у спільний казан» пачку молочної суміші.

А самій пощастило нормально поїсти лише після того, як чоловік приніс передачу. У буфеті пологового будинку було обмаль ложок...

Спляча красуня

Ірина спаковувала речі і на мить зупинилася біля ліжечка помилуватися своєю «сплячою красунею». Але ж не всі діти народжуються такі спокійні! Багато хто з дівчат скаржився, що через своїх крикунів не можуть виспатися і вже просто з ніг падають.

Це колись породілля могла помилуватися своїм чадом лише під час годування. Тепер, за директивами МОЗ, у нас запроваджують спільне перебування немовлят з мамами. Якщо все закінчилося без ускладнень (хоча будь-які пологи — процедура виснажлива), уже за кілька годин матуся мусить самотужки мити, сповивати немовля, міняти підгузки, а в перервах — устигати бігати на процедури, їсти і що три години годувати маля. В результаті після трьох—п'яти днів, проведених у пологовому будинку, навіть найдужча й найвитриваліша жінка відчуває єдине бажання: виспатися.

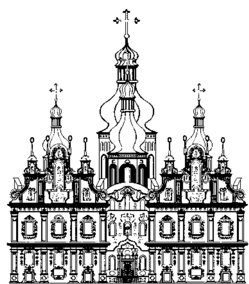
... Медсестра квапила: що ви там порпаєтеся, мамочко! У мене сьогодні семеро виписуються! Люди замовили відеозйомку, а через вас мусять чекати!

Ірина також була б не від того, щоб увічнити такий важливий момент свого життя, але подумала, що послуги відеооператора тепер перейшли для неї до розряду надмірностей. Після народження другої дитини їм з чоловіком доведеться заощаджувати.

Ганна РОМАНЦОВА.

Оголошення

15 лютого, в день Стрітення Господнього, яке вважається одним із найбільш шанованих релігійних свят, вже традиційно у Хрестовоздвиженській церкві Києво-Печерської Лаври відбулася спільна урочиста акція Української Православної Церкви та Міжнародного Рейтингу популярності та якості товарів і послуг «Золота Фортуна». За визначні заслуги перед Україною високими церковними нагородами було відзначено політичних діячів, правоохоронців, представників вітчизняної науки та культури. Присутніх благословив Митрополит Київський і всієї України Блаженніший Володимир.

ВОЛОДИМИР СТЕЛЬМАХ,
голова правління Національного Банку України, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

ВАСИЛЬ ДУРДИНЕЦЬ,
Міністр України з питань надзвичайних ситуацій та у справах захисту населення від наслідків Чорнобильської катастрофи, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» III ступеня

ОЛЕКСАНДР БОНДАР,
голова Фонду державного майна України, Заслужений економіст України, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

ВЛАДИСЛАВ ЗБУРЖИНСЬКИЙ,
начальник регіонального відділення Фонду державного майна України по м. Києву, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

РУСЛАН АРЕШКОВИЧ,
генеральний директор Банкнотно-монетного двору, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

ВІКТОР БОНДАРЕНКО,
голова Державного комітету України у справах релігій, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» III ступеня

ГРИГОРІЙ ОПЕРЕНКО,
заступник Голови Державної податкової адміністрації України, нагороджений знаком ордена «За патріотизм» II ступеня

ВОЛОДИМИР РОСОЛОВСЬКИЙ,
заступник Голови Державної податкової адміністрації України, нагороджений знаком ордена «За патріотизм» II ступеня

ОЛЕКСАНДР СПИРИДОНОВ,
перший заступник начальника Головного управління податкової міліції Державної податкової адміністрації України, генерал-майор податкової міліції, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» III ступеня

АНАТОЛІЙ ГУТНИК,
перший заступник Голови Державної податкової адміністрації в м. Києві – начальник управління податкової міліції, генерал-майор податкової міліції, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» III ступеня

ВОЛОДИМИР ЮРЧЕНКО,
начальник оперативного управління Головного управління податкової міліції Державної податкової адміністрації України, генерал-майор податкової міліції, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

ЮРІЙ САМОЙЛЕНКО,
заступник Голови Служби – начальник управління Служби безпеки України, генерал-лейтенант, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

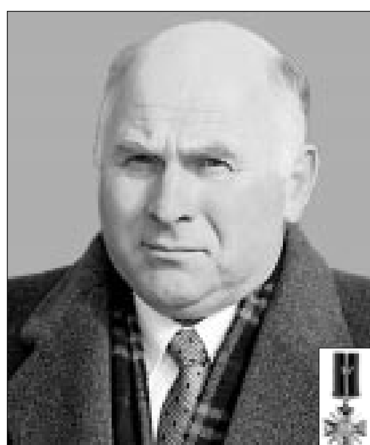
ВАЛЕРІЙ ФІЛІПОВ,
начальник Апарату Голови Служби безпеки України, полковник, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

ВОЛОДИМИР ПШЕНИЧНИЙ,
начальник управління Служби безпеки України, генерал-майор, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

МИКОЛА ВАВРИНЧУК,
начальник управління Служби безпеки України, генерал-майор, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

ПЕТРО ЯРМОЛЕНКО,
перший заступник начальника Головного управління Служби безпеки України, полковник, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

АНДРІЙ ДЕРЕВ'ЯНКО,
науковий консультант відділу управління Служби безпеки України, полковник, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

ОЛЕКСАНДР АЛЕКСАНДРОВ,
начальник Головного управління з питань надзвичайних ситуацій та цивільного захисту населення – заступник начальника Цивільної оборони Автономної Республіки Крим, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

ЛЕОН КАЛИНА,
командир спеціальної воєнізованої аварійно – рятувальної частини МНС України, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

ГРИГОРІЙ ЯРЕМЕНКО,
начальник Сквирського РВГУ МВС України в Київській області, полковник міліції, нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» IV ступеня

«ЗОЛОТА ФОРТУНА» – СИМВОЛ ВЕЛИЧІ ТРУДОВОЇ ЕЛІТИ УКРАЇНИ

ГЕННАДІЙ СКВОРЦОВ,
заступник начальника Іллічівського морського торговельного порту, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» III ступеня

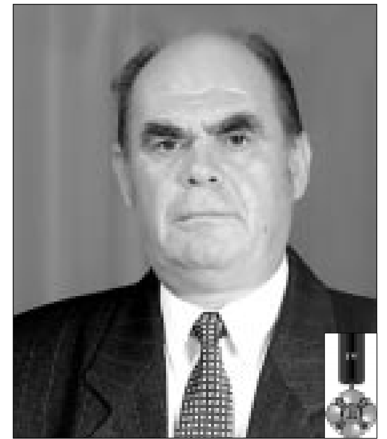
ОЛЕКСАНДР НЕЗНАКОМОВ,
начальник Першого терміналу Іллічівського морського торговельного порту, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

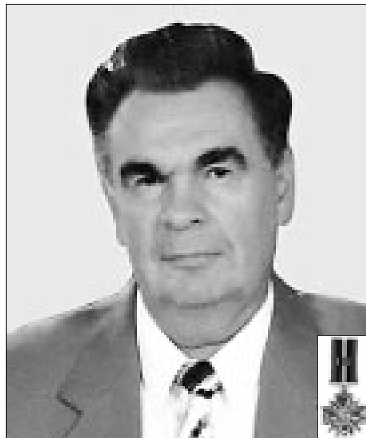
СЕРГІЙ СЄК,
президент об'єднання «Нафтова Торгова Компанія», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

МИХАЙЛО СТЕЦЬКІВ,
головний інженер – перший заступник голови правління ДАТ «Придніпровські магістральні нафтопроводи», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

ВІТАЛІЙ КОРОВУШКІН,
начальник Придніпровського державного управління «Трансаміак», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

ГЕННАДІЙ ВОРОНОВСЬКИЙ,
директор Державного підприємства «Харківська ТЕЦ-5», нагороджений знаком ордена «Святий Дмитро Солунський» III ступеня

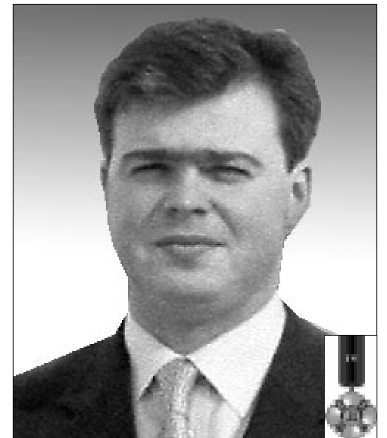
ІВАН СУСЛОВ,
голова правління агропромислової корпорації «Сквира», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

СЕРГІЙ КІЩЕНКО,
голова Херсонського філіалу Молодіжного фонду, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

МИКОЛА КОВЗЕЛЬ,
директор Державного транспортно – експедиційного підприємства «Інтертранс», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

ОЛЕКСАНДР ДАНИЛОВ,
генеральний директор рекламно-поліграфічного центру «Такі справи», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

СЕРГІЙ ЧМИРЬ,
директор дослідного господарства української академії аграрних наук «Агрономія», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

СЕРГІЙ БРАТУШКА,
голова правління Молодіжного фонду, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

СЕРГІЙ ДУДНИК,
начальник Дніпропетровського обласного госпіталю інвалідів війни, Заслужений лікар України, нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

АНАТОЛІЙ САВУС,
директор – голова правління ЗАТ «Пологівський олійноекстракційний завод», нагороджений знаком ордена «Святий Князь Володимир» IV ступеня

АНТОНІНА ВЛАСЕНКО,
голова правління ВАТ «Золотий колос», нагороджена знаком ордена «Свята Анна» IV ступеня

ОЛЕКСАНДР КАПІТАНЕЦЬ,
ректор Хмельницького інституту економіки і підприємництва, нагороджений «Почесною медаллю»

ВОЛОДИМИР ЧЕРЕДА,
директор дочірнього підприємства АТ «Київхліб»-Хлібокомбінат №10, нагороджений «Почесною медаллю»

ЛЕОНІД ТКАЧУК,
голова правління ВАТ «Шамраївський цукровий завод», нагороджений грамотою Української Православної Церкви

ВАСИЛЬ ТИТАРЧУК,
заступник голови Сквирської районної ради народних депутатів, нагороджений грамотою Української Православної Церкви

СЕРГІЙ ЄРШОВ,
генеральний директор ТОВ «Фомальгаут», нагороджений «Почесним Хрестом»

Дуже старий Медвідь

Портрет

Цього тижня відзначив своє 50-річчя наш письменник В'ячеслав Медвідь, автор книг «Збирачі каміння», «Кров по соломі», «Pro domo sua», «Льох» та інших.

На цій фразі спиняєшся і не знаєш, як далі. Бо, з одного боку, Медвідь — можливо, постать уже хрестоматійна, з другого боку — ще нема хрестоматії, яка б про це ім'я (і не лише про це) свідчила. Бо наше суспільство вже кілька літ як загубило аршин, котрим вимірюють негабаритні величини. Ми всі, разом з Медвідем, переживаємо «обезхудожнений», як сам ювіляр каже, час. А «обезхудожнений» час минає безслідно, після нього — порожнеча. Медвідь відчуває цю порожнечу гостро — як добросовісний бібліотекар, у котрого нема нових книжок про нові часи, а саме таких книжок у нього просять. До речі, Медвідь за фахом якраз бібліограф, і можливо невипадково кілька літ тому він видав спеціально для шкільних бібліотек авторську хрестоматію «Десять українських прозаїків. Десять українських поетів». Утім, він не просвітник, а передусім письменник, що намагається якомога повніше зафіксувати свій час у всій його нинішній неявності й непевності. Медвідь не обманюється щодо того, ніби це зробити легко. І читача не обманює, що це легко. Тому його вважають письменником «темним» (справді, твори іноді латиною озаглавлює!). Але все це непорозуміння — Медвідь дуже простий і ясний. Якось він зізнався, що любить читати Нечуя-Левицького, а це про щось таки говорить («Що тут неясно?!» — як сказав би інший наш письменник Лесь Подерв'янський). Про що книги Медвідя? Якщо коротко, то про катастрофічну минущість часу. І він цю минущість фіксує старанно, можливо, аж до наївності старанно. І в цьому сенсі Медвідь — дуже старий письменник. Правда, з віком у Медвідя не все до кінця зрозуміло: він входить до письменницької асоціації «Нова література», де більшість письменників літ на десять-п'ятнадцять молодші за нього, але якось не відчувають цієї різниці. Щойно, до 50-річчя свого патріарха, «новолітературівці» заснували щорічну літпремію імені Медвідя за досягнення в галузі стилістики. Придумано весело: перша премія — дві пляшки ужгородського коньяку, друга премія — одна пляшка. Хто вчора ввечері став лауреатом, на час написання цих рядків ще не було відомо.

Христофор ГРУША.

«Маріїнка» з «Дорогоцінностями»

Гастролі

У Києві виступив Маріїнський театр, презентувавши українським шанувальникам балету спецпроект Джорджа Баланчина «Дорогоцінності».

Ця постановка балетмейстера входить до золотого фонду славетного театру. Георгій Баланчивадзе навчався в балетній школі при «Маріїнці», а потім танцював на її сцені. Емігрувавши до Америки і ставши там Джорджем Баланчиним, балетмейстер поставив «Дорогоцінності» — триактовий балет без лібрето. Він складається зі «Смарагдів» — російська балетна класика в обрамленні музики Фаре, «Рубінів» — американський неокласицизм в оправі Стравинського та «Діамантів» — французький романтизм у супроводі Третьої симфонії Чайковського.

«Дорогоцінності» Баланчина, що стали шедевром світового балету, як, утім, й інші його постановки, сьогодні під дбайливою опікою американського Фонду Баланчина. Фонд стежить за точним дотриманням почерку та індивідуальним трактуванням майстра в постановках його балетів на сценах світу. «Дорогоцінності» у виконанні Маріїнського театру здобули високу оцінку експертів фонду. Гідно оцінити його мала нагоду й київська публіка. Щоправда, зал для виступу — столичний палац «Україна» — організаторами одноденних гастролей було обрано невдало. У лоні його масштабності сяйво химерних «Дорогоцінностей» дещо тьмяніло. Але це вже вади комерційного мистецтва...

Ольга ВІТЕР.

Туга за агонією

Виставки

Київський музей російського мистецтва. Виставка творів кінця XIX — початку XX століття («срібного віку»).

На нинішньому переході нам дуже вчасно нагадали, що робилося на тому «срібному» містку. Мистецтво втоми закономірно змінилося на мистецтво перевтоми. А отже — на надлишкове, що захоплюється перевтіленнями. Їх вимагала епоха Керенського і Мата Харі, нових П'єро і Коломбін, масок, перук і костюмів («Пані з маскою» К. Сомова; «Маскарад» В. Григор'єва). Недаремно так багато іпостасей ледь не в кожного автора: живописець, скульптор, графік, художник по костюмах або декораціях (скульптурна репліка В. Сєрова «Викрадення Європи»). І не дивна ця схильність до мімікрії: злам підлаштовує під свої барви. У срібному віці вони однаково природні — і в яскравому світлі вчорашнього імпресіонізму, і в таємничій глухості модерну (Сар'ян, Бенуа, Головін, Реріх, Серебрякова...). Відвертість барв «а ля Кустодієв» — теж свого роду промовиста маска, за якою час ховає притаманне йому чорне.

Учасники та свідки того переходу, фанати і противники угруповань з манірними, претензійними назвами («Голубая роза», «Бубновый валет», «Мир искусства» і т. ін.) — об'єкти наших заздрощів. Вони пережили агонію між тим та іншим суспільним ладом... Ніби й непогано без переворотів. Проте дуже не вистачає революції в мистецтві.

Ольга КЛЕЙМЕНОВА.

Натхнення з крилом Пегаса

Акція

Одного разу одеський міський голова Руслан Боделан зауважив: «Ми нечасто й надто скромно говоримо про діячів мистецтва і літератури, а саме вони примножують славу нашого міста!»

За словами — діло: започаткували конкурс «Твої імена, Одесо», і ось цими днями вперше підбито підсумки конкурсу. Непросто було журі, очолюваному заступником міського голови Миколою Баланом, з десятків претендентів обрати достойніших. Шести головних призів «Натхнення» (символічне крило Пегаса) та грошових премій удостоїлися: письменник Михайло Циба — за повість «Суфражистка», музикант і композитор Анатолій Шевченко — за високу виконавську майстерність, живописець Адольф Лоза — за триптих «Балада про колонади», режисер Радомир Василевський (посмертно) —за сценарій художнього фільму «Як козак щастя шукав», колектив драмтеатру ім. Іванова — за спектакль «Акомпаніатор», телекомпанія «СТД» — за цикл мистецтвознавчих проектів і програм. Але цим не обмежилися. Дипломами лауреатів і грошовими преміями відзначено ще цілу низку тих, без кого, як мовлено на торжестві у Золотій залі Літературного музею, Одеса почувалася б набагато біднішою. Поряд з поетом Миколою Палієнком (збірка «Під вітрилами століть») та скульптором Олександром Токарєвим (пам'ятник Леоніду Утьосову) таких відзнак удостоїлися, що особливо приємно, наші колеги-журналісти: фотокореспондент і фотохудожник Леонід Сидорський, Олег Губар, автор чудової мистецтвознавчої книги «Людина з вулиці Тираспольської», Євген Голубовський, автор-ведучий цікавої телепередачі «Кінець віку», та колектив Одеського відділення НСЖ України (голова Юрій Работін) — за серію телепрограм «Журналіст».

— Ми дали старт чудовій традиції. Відтепер у цій залі не раз збиратимуться люди, чиїми іменами пишатиметься наше місто! — зазначив Руслан Боделан під час урочистої церемонії.

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

Дизайн — це доля

Мода

Щодня ми вбираємося в одяг, але рідко згадуємо про його творців. Оце якось згадав про них і вирішив завітати до дизайнера Олександра Гапчука. Завсідники нічних клубів давно знають цього талановитого художника-модельєра, на рахунку якого сотні костюмів для шоу-програм. Тепер він з успіхом працює в іншому напрямі — створює колекції молодіжного вбрання в будинку побуту «Столичний», а отже, вже відомий широкому колу шанувальників моди. До речі, лише завдяки непогамовній енергії Ірини Мариніної, голови правління АТ «Будинок побуту «Столичний», він зберігся як підприємство, що надає десятки видів послуг. Його колектив, заповнюючи нішу, що утворилася після зникнення республіканських будинків моделей, прагне стати центром з пошиття одягу не тільки у столиці, а й в Україні.

Перші упевнені кроки зроблено: спільна робота Олександра Гапчука з майстрами «Столичного» вже не раз демонструвалася на всеукраїнських акціях «Сезони моди». Колекції одягу (до речі, вжеы практично готова п'ята числом) можна побачити і придбати у фірмовому магазині Будинку побуту. З послуг дизайн-студії Гапчука, який має власну торгову марку, скористалися відомі актори, представники культури і владних структур. Як зізналася мені одна зірка естради, у роботах дизайнера її приваблюють «оригінальний стиль, висока якість і некричущі ціни». Мета художника і його колег — відкрити власні фірмові магазини з продажу авторського одягу у всіх регіонах країни. Не за горами покази колекцій в Одесі, Львові, Харкові, де можуть з'явитися перші бутики «Столичного» і Гапчука.

— А потім не гріх буде спробувати підкорити Захід, —каже Олександр. І додає, що з такими майстрами своєї справи, як закрійники Леонід Вишняк, Олена Шевченко, Людмила Давиденко та інші, таке завдання цілком досяжне.

А як він став дизайнером?

— Історія кумедна, — усміхається Сашко. — Почалося все з того, що допомагав мамі — вона працювала закрійницею. Щоб заробити на морозиво, я вже з 12 років розшивав її трикотажні вироби.

Хлопчині дуже подобалося малювати. Та за наполяганням тата-механіка Сашко вступив до технікуму промислової автоматики. Закінчив його з відзнакою, відслужив у морфлоті, де не тільки опанував фах аквалангіста, а й проштудіював усі наявні в бібліотеці журнали «Дизайн». Під час служби відвідував художні курси. Потім учився на факультеті знов-таки автоматики інституту легкої промисловості, звідки перевівся на факультет моделювання і конструювання одягу. Отакий шлях від автоматики (через романтику флотських буднів) до дизайнера найвищого класу пройшов одеський хлопець.

Свої перші колекції Гапчук створював на другому курсі, після чого доля звела його з шоу-балетом, де молодий художник досяг неабиякого успіху: замовниками костюмів для шоу-програм невдовзі стали практично всі нічні клуби Києва. Ну, а безцінний досвід розробника класичного вбрання він набув у відомої нині Ольги Симонової, колекція якої нещодавно з успіхом демонструвалася в Парижі.

Будуть там, хочемо вірити, і роботи майстрів Будинку побуту «Столичний», і Олександра Гапчука...

Іван ІЛЛЯШ.

На знімку: з колекції «Столичного» і Гапчука.

Редактор номера Світлана ПИСАРЕНКО.

Редколегія: Олександр БІЛИК, Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Загальний тираж 120041.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».

Зам. 0311035.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції:
03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
☎ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 446-91-37, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
Internet: http://uamedia.visti.net/golos